

kassemedlemmerne vilde paatage sig et noget større Bidrag, set i Forhold naturligvis til Statens og Kommunernes Bidrag; fremsatte vi Socialdemokrater i et senere Møde i Udvalget et foreløbigt Udkast til nogle Hovedændringer i Loven af 22. December 1921, og de var i det væsentlige af følgende Indhold: For det første skulde Afsnit 3 ophøre at bestaa fra 1. Januar 1925, og fra samme Dag skulde der indføres en Krisefond, hvortil Arbejdsløshedskasserne bidrog med $\frac{2}{5}$, Staten med $\frac{2}{5}$ og Kommunerne med $\frac{1}{5}$. Denne Fond skulde yde Hjælp paa samme Maade, som Arbejdsløshedsfonden hidtil har gjort og fremdeles skal, men efter faste Regler, og Fonden skulde administreres af Nævnet for Arbejdsløshedsforsikring, men med Tiltrædelse af Repræsentanter for Kommunen, udpegede af Indenrigsministeren. Og hvis Fondens Midler ikke strakte til — det kunde jo forudsættes, at Indtægtsbeløbet skulde udgøre ca. 3 Mill. Kr. aarlig — kunde Bidraget forhøjes. Men under katastrofale Forhold maatte der træffes særlige Foranstaltninger. For saa at undgaa Kortene, hvilket den Antydning, som jeg nævnte før, tog Sigte paa, tilbød man fra vor Side at ville bære 60 pCt. af den samlede Bidragsindtægt, Kasserne har, medens Staten skulde bære 25 pCt. og Kommunerne 15 pCt. Med Ophevelsen af Afsnit 3 vilde, mente vi, Arbejdsdirektoratet være overflødig, og derved vilde der kunne opnaas en Besparelse. Saa maatte man se, hvorledes man paa anden Maade kunde etablere en Ledelse. Vi tænkte os, at det kunde ske ved, at der som tidligere blev en Inspektør for hver af de to Afdelinger, Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen, medens vi gik ud fra, at man som et uundværligt Led i det hele maatte bibeholde Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg.

Dette Udkast til Hovedændringer var naturligvis kun et foreløbigt Udkast, hvorom der kunde forhandles, f. Eks. med Hensyn til Sammensætningen af det Nævn, der skulde administrere Fonden, men det blev jo kun delvis tiltraadt. Jeg noterer med Glæde: delvis, fordi deri ligger, at Udkastet paa enkelte Punkter blev tiltraadt. Man vilde imidlertid ikke opgive Afsnit 3. Men som det fremgaar af Ændringsforslaget til anden Behandling, blev det tiltraadt, at der fremtidig skulde indføres faste Regler ved Bedømmelsen af, om et Fag eller en Branche maatte anses for at have ekstraordinær Arbejdsløshed og dermed være berettiget til Hjælp af Fonden. Det anerkender vi naturligvis som et meget betydeligt Frem-

skridt i Modsætning til den hidtilværende Afgørelsesmaade, som jo ikke altid har været saa god.

Men Lykken er aldrig fuldkommen. Vi har nemlig ment, at der, da disse Regler jo endnu er ganske uprøvede — for Resten er de baseret paa nogle ældre Regler angaaende en Krisefond, som Arbejdsløshedskasserne selv havde oprettet, men som aldrig er traadt i Virksomhed, og de er altsaa uprøvede —, maatte være ligesom en Ventil, ved Hjælp af hvilken man ad lempeligere og hurtigere Vej kunde ændre dem, forudsat at Indenrigsministeren og alle de interesserede, der er repræsenteret i det saakaldte B-Nævn, Nævnet for ekstraordinær Arbejdsløshed, var enige derom. Vi syntes, det vilde være rigtigt, for hvis der ikke var noget at forandre, skete der ingen Forandring, der maatte i Virkeligheden være tvingende Grunde, hvis alle Parter skulde kunne tiltræde det; derfor var der ingen Fare til Stede. Men dette Forslag kunde vi ikke faa gennemført, idet man fra andre Sider gjorde gældende, at den Slags Forhold maatte afgøres af Rigsdagen ved Ændring af Loven. Det anerkender vi i al Almindelighed, men i dette Spørgsmaal, hvor man har med ganske nye Forhold at gøre, og hvor man har Forbillede i denne og andre Love, mente man at kunne træffe en saadan Ordning. Men vi bøjede os naturligvis for Kravet om, at vi som Tribut for Enigheden om de andre Forhold maatte yde det, vi nu ansaa for at være et Offer.

Saa kommer jeg til det andet Hovedpunkt, nemlig Kortene. Samtidig med Indførelsen af den foreslaaede Forhøjelse af Medlemsbidraget og det dermed i Forbindelse staaende Bortfald af de offentlige — som jeg kalder dem i Gaaseøjne — Arbejdsløshedskort for Medlemmer, der endnu ikke har opbrugt den vedtægtsmæssige Understøttelse fra deres Arbejdsløshedskasser, er Mindretallet gaaet med til, at saadanne Kort indføres for alle ledigmeldte, altsaa baade Medlemmer og Ikke-Medlemmer, af Arbejdsløshedskasser, som kun oppebærer den af det offentlige ydede Hjælp. Et Medlem, som ikke oppebærer fortsat Hjælp, skal altsaa, selv om han oppebærer Tillægshjælp til sin vedtægtsmæssige Understøttelse, ikke være forsynet med det offentlige Arbejdsløshedskort. Det noterer jeg med Glæde, uagtet det jo koster lidt Penge at faa det gennemført. Det er jo ikke altid, man kan købe Reformen med klingende Mønt, men denne Ordning vil betyde en saa stor Lettelse i Arbejdsløshedskassernes daglige Arbejde, at de har tilbudt at yde